

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

"Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι άνοιχτό.

'Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς άνέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στο 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκαδώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στο χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Είκοστή του Αύγουστου κι' ογδόη,
εύτυχίαι, κηδεΐει και γόοι.

Δεκαέξη και διακόσα,
άρραβώνες κι' άλλα τόσα.

Του Βασιληά μας τò παιδί
και ό Ρωμηός τò τραγουδεί.

Λοιπόν βαρεΐτε τὰ βιολιά, βαρεΐτε τὰ παιχνίδια...
του βασιληά μας τò παιδι με γάμου δακτυλΐδια.
Του βασιληά μας τò παιδι τò μοσχοαναθρεμμένο,
του θρόνου τò Ρηγόπουλο τò μυριοχαΐδεμμένο,
που τόσων σκλάβων τò κυττούν λαχταρισμένα μάτια,
μας τò άρραβωνιάσινε μες' σέ χρυσά Παλάτια.

Λοιπόν βαρεΐτε τὰ βιολιά, βαρεΐτε τὰ παιχνίδια...
του βασιληά μας τò παιδι με γάμου δακτυλΐδια.
Κάθε καρδιά έπέταξε κι' έπήγε 'στά ουράνια,
Νεραΐδες ήλιογέννηταις του έπλεξαν στεφάνια
κι' ή γη μας ή έλεύθερη και δση μένει δουλα
τòν Κιονσταντινο τραγουδεί και τήν Βασιλοπούλα.

Για φέρτο, Βασιλόπουλο, τ' αγαπητό σου ταΐρι
'στο θρόνο σου, 'στο χωμα σου, μες 'στα 'δικά μας μέρη.
Φέρτο έδω που τραγουδούν έρωτευμέν' άηδόνια,
φέρτο έδω να μη θωρη του τέπου της τὰ χιόνια
και ήλιο ασυννέφιαστο να βλέπη έδω πέρα,
που φέγγει πάντα λαμπερός ώσαν τήν πρωτ' ήμέρα.

Για φέρτο εις τὰ χείλια της χαρῆς να 'δοῦμε γέλοια,
φέρτο να 'δῆ τούς Σειληνούς να τρέχουν μες'στ' άμπέλια,
φέρτο να τρέξη σε ροδιαΐς και φουντωτά καλάμια
και τὰ χρυσά της τὰ μαλλιά να λούση σε ποτάμια.
Φέρτο να 'δῆ όρρήγορα τῆς πέτρας του Φειδία,
τῆς δόξης μας τὰ μνήματα κι' αυτὸν τὸν Καββαδία.

Για φέρτο, Βασιλόπουλο, τ' αγαπητό σου ταΐρι
'στο θρόνο σου, 'στο χωμα σου, μες'στὰ 'δικά μας μέρη.
Φέρτην έδω τὰ χέρια της ό κόσμος να φιλή,
να είναι πρώτη Ρήγισσα με φρονιμιά και χάρι
και μάθε την όρρήγορα μαζί σου να 'μιλή
τήν γλώσσα τήν 'Ελληνική και όχι του Ψυχάρη.

Για φέρτην Βασιλόπουλο, με όλη τήν καρδιά μας
τραγουδία να τῆς ψάλωμε κι' έμεις και τὰ παιδια μας,
να μάθη τὰ όνειρατα γενειῶς δυστυχισμένης,
σε τάξι κα' νοικοκηριό τῆς νύφαις μας να βάλη
και τόσα ξερημα παιδια τῆς γῆς τῆς σκλαβωμένης
από τήν μαύρη τους σκλαβιά μαζί σου να τὰ βγάλη.

